

„Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“ (Mk 10,43-44)

„Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“ (Mk 10,43-44)

Ježíš na cestě do Jeruzaléma připravoval už potřetí své učedníky na dramatickou událost svého umučení a smrti. Avšak ti, kteří mu byli nejbližší, to nedovedli pochopit.

Mezi samotnými apoštoly dokonce vypukl konflikt – Jakub a Jan žádali, aby mohli zaujmout čestná místa „v jeho slávě“¹, ostatních deset se rozhořčilo, začali si stěžovat a skupina se rozdělila.

Tehdy Ježíš všechny trpělivě svolal k sobě a znovu jim odhalil šokující novinku svého poselství:

„Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“

V této větě z Markova evangelia se obraz služebníka-otroka stupňuje. Ježíš nás vede od postoje prosté dostupnosti v rámci úzké a bezpečné skupiny k naprosté vydanosti všem bez výjimky.

Je to zcela odlišný a protichůdný návrh ve srovnání s lidským pojetím autority a vlády, který patrně fascinoval samotné apoštoly a nakazil i nás.

Může toto být tajemství křesťanské lásky?

„Jedno slovo evangelia není námi křesťany příliš zdůrazňováno: sloužit. Zdá se nám staromódní, nehodné důstojnosti člověka, který dává a který přijímá. A přece je v něm evangelium celé, protože je to láska. A milovat znamená sloužit. Ježíš nepřišel poroučet, ale sloužit. (...) Sloužit, sloužit si navzájem je křesťanství, a kdo ho jednoduše uskutečňuje – a to může dělat každý – ten udělal všechno. A není to ‚všechno‘, které zůstane samo, ale protože je živým křesťanstvím, stane se velkým požárem.“²

„Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“

Setkání s Ježíšem v jeho slově nám otevírá oči, jak se to stalo slepému Bartimaiovi v následujících verších.³ Osvobozuje nás od omezenosti našich představ, nutí nás přemýšlet o horizontech samotného Boha, o jeho plánu „nových nebes a nové země“.⁴

On, Pán, který umývá nohy⁵, svým příkladem popírá strnulost služebných rolí, které naše občanská a někdy i náboženská společenství často vyhrazují sociálně slabším lidem.

Křesťanská služba tedy znamená napodobovat Ježíšův příklad, učit se od něj novému stylu společenského chování – plně se stát bližním každého člověka, ať už se nachází v jakémkoli lidském, sociálním či kulturním postavení.

Jak doporučuje Giovanni Anziani, metodistický pastor valdenské církve: „(...) Když vložíme svou důvěru a naději v Pána, který je služebníkem mnohých, Boží slovo nás žádá, abychom v našem světě a uprostřed všech jeho rozporů jednali jako šířitelé míru a spravedlnosti, jako stavitelé mostů smíření mezi národy.“⁶

Takto žil Igino Giordani, spisovatel, novinář, politik a otec rodiny, v době poznamenané diktaturou. Svou zkušenost vyjádřil těmito slovy: „Politika je v tom nejdůstojnějším křesťanském smyslu služebnicí a nesmí se stát pánem – nesmí se stát ani zneužitím, ani nadvládou, ani dogmatem. V tom spočívá její funkce a důstojnost: být službou lidem, láskou k bližním v praxi – prvořadou formou lásky k vlasti.“⁷

Svědectvím svého života Ježíš navrhuje vědomou a svobodnou volbu: nežít už uzavřeni do sebe a svých zájmů, ale „žít bližního“ s tím, co cítí, nést jeho břemena a sdílet jeho radosti.

Všichni máme menší či větší odpovědnost a autoritu: v politické a společenské oblasti, ale také v rodině, ve škole, ve společenství věřících. Využijme svých „čestných míst“ k tomu, abychom se dali do služeb společného dobra a budovali spravedlivé a solidární lidské vztahy.

Letizia Magri a tým Slova života

¹ Srov. Mk 10,37.

² Ch. Lubichová, *Servire*, v „Città Nuova“, XVII, č. 12, 1973, str. 13.

³ Srov. Mk, 10, 46-52.

⁴ Srov. 2 Pt 3,13.

⁵ Srov. Jan 13,14.

⁶ https://www.chiesavaldese.org/aria_covers.php?ref=111

⁷ P. Mazzola, *Perle di Igino Giordani*, Effatà editrice Torino 2019, str. 112.